

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Lovteknikkontoret
Sagsnr.: 2005-775-0002
Dok.: BBO40413

Besvarelse af spørgsmål nr. 18 af 19. februar 2007 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til arvelov (L 100).

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 16/2-07 fra Advokat Olav Willadsen, Glostrup, vedrørende L 100 (Arveloven), jf. L 100 – bilag 5”.

Svar:

I henvendelsen til Retsudvalget rejser advokat Olav Willadsen forskellige spørgsmål i relation til lovforslaget, jf. nedenfor. Justitsministeriet har inddelt besvarelsen i de emner, som spørgsmålene relaterer sig til.

1. Ægtefællens arveretlige stilling

Advokat Olav Willadsen anfører, at lovforslaget indebærer, at ægtefællen også i meget kortvarige ægteskaber stilles meget stærkt i forhold til arveladerens børn og tidligere partnere i langvarige parforhold. Hvis dette har været hensigten, bør det efter advokat Olav Willadsens opfattelse anføres klart i lovforslaget.

Som anført i pkt. 1.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget er et af hovedformålene med lovforslaget at styrke den længstlevende ægtefælles retsstilling. Dette sker bl.a. gennem en forhøjelse af ægtefællens legale arveret fra 1/3 til 1/2 af arveladerens bo i tilfælde, hvor arveladeren også efterlader sig livsarvinger. Endvidere foreslås den længstlevende ægtefælles adgang til at få henstand med udbetaling af arv til førstafødtes børn udvidet til også at omfatte myndige livsarvinger.

Justitsministeriet finder ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at lade varigheden af ægteskabet indgå som et moment ved fastlæggelsen af, hvilken legal arveret ægtefællen skal tillægges.

2. Arveret for fætre og kusiner

Advokat Olav Willadsen anfører, at arveretten for fætre og kusiner bør genindføres.

Arvelovsudvalget har overvejet dette spørgsmål i betænkningen s. 46f. Det fremgår heraf, at udvalget ikke finder grundlag for at genindføre legal arveret for fætre og kusiner. Som begrundelse herfor henviser udvalget til, at legal arv for fætre og kusiner må antages at have ringe betydning, og at den arvelader, der ønsker, at denne gruppe slægtninge skal arve, kan oprette testamente. Udvalget anfører videre, at arveladeren herved også tvinges til at tage stilling til, om det er alle eller kun nogle fætre eller kusiner, der skal arve.

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets overvejelser.

Lovforslaget er på denne baggrund udformet således, at fætre og kusiner fortsat ikke er legale arvinger.

3. Retten til suppleringsarv

Advokat Olav Willadsen synes at være uenig i den foreslåede forhøjelse af beløbsgrænsen for ægtefællens ret til suppleringsarv, jf. lovforslagets § 11, stk. 2 og 3.

Som anført i pkt. 3.2.3. og pkt. 3.3.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget har retten til suppleringsarv først og fremmest karakter af at være en social beskyttelsesregel, som hjælper en længstlevende ægtefælle, der i en skiftesituation ellers ville blive stillet økonomisk meget svagt.

Efter Justitsministeriets opfattelse må et beløb på 500.000 kr. efter nutidens forhold anses for et passende mindstebeløb til ægtefællen i mindre boer.

Justitsministeriet er på denne baggrund ikke enig i de indvendinger, som advokat Olav Willadsen rejser mod bestemmelsen.

Om det nærmere indhold af lovforslagets § 11, stk. 2 og 3, om retten til suppleringsarv kan endvidere henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 4-6.

4. Adgang til ved testamente at råde over tvangsarv

Advokat Olav Willadsen anfører, at det kan diskuteres, om lovforslagets § 50, stk. 1, hvorefter arveladeren ikke kan råde over tvangsarv, medmindre dette har særlig hjemmel, forhindrer en arvelader i at bestemme, at tvangsarv skal være særeje.

Justitsministeriet er ikke enig i, at lovforslagets § 50, stk. 1, der indholdsmæssigt svarer til den gældende arvelovs § 26, stk. 1, kan give anledning til tvivl om dette spørgsmål. Det fremgår således af lov om ægteskabets retsvirkninger § 28 a, at en arvelader vedrørende arv, herunder tvangsarv, ved testamente kan træffe bestemmelse om, at arven skal være særeje.

5. Båndlæggelse af tvangsarv

Justitsministeriet forstår henvendelsen således, at advokat Olav Willadsen er uenig i den foreslåede begrænsning i adgangen til at båndlægge tvangsarv, således at dette fremover alene kan ske i perioden frem til livsarvingens fyldte 25. år, jf. lovforslagets § 53, stk. 1.

Som anført i pkt. 10.2.4.1. og pkt. 10.3.4. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget er baggrunden for den foreslåede begrænsning i adgangen til båndlæggelse af tvangsarv, at båndlæggelse er et vidtrækkende indgreb i livsarvingens ret til at råde over arven. Er arvingen voksen og i øvrigt i stand til på forsvarlig måde at tage sig af sine økonomiske forhold, er det derfor ikke rimeligt, at en arvelader skal have adgang til uden tidsbegrænsning at bestemme, at arvingen ikke kan disponere over tvangsarven. Hertil kommer, at livsarvingernes tvangsarvebrøk foreslås reduceret fra $\frac{1}{2}$ til $\frac{1}{4}$ af den legale arvelod, jf. lovforslagets § 5, stk. 1. Jo mindre tvangsarveandelen er, jo stærkere grunde bør der således foreligge, før det tillades en arvelader at begrænse tvangsarvingens rådighed.

Justitsministeriet er således ikke enig i advokat Olav Willadsens indvendinger mod den foreslåede tidsmæssige begrænsning i adgangen til at båndlægge tvangsarv.

6. Tilbagekaldelse af testamente

Advokat Olav Willadsen anfører, at den foreslåede afskaffelse af adgangen til formløst at tilbagekalde et testamente vil føre til retssager om tilbagekaldelser i nødtestamentsform.

Som anført i pkt. 12.2.6. og pkt. 12.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget er anvendelse af testamentsformen ved tilbagekaldelse den sikreste fremgangsmåde.

En formløs tilbagekaldelse kan derimod give anledning til store bevisproblemer. Det gælder særligt i de tilfælde, hvor der er tale om en såkaldt ensom disposition, dvs. en tilkendegivelse fra testator, der ikke meddeles til andre. Hertil kommer, at der ved en formløs tilbagekaldelse er større risiko end ved en tilbagekaldelse for notaren for, at testator i forbindelse med tilbagekaldelsen har været udsat for pression. Endvidere kan det være vanskeligt at afgøre, hvornår tilba-

gekaldelsen er sket, og dette kan have betydning for vurderingen af, om testator fornuftmæssigt var i stand til at tilbagekalde testamentet.

Med baggrund i disse overvejelser er lovforslagets § 67, stk. 1, udformet således, at tilbagekaldelse fremover skal ske under iagttagelse af reglerne om oprettelse af testamente, dvs. ved et notar- eller vidnetestamente eller eventuelt ved et nødtestamente, hvis betingelserne for anvendelse af denne særlige testamentsform er opfyldt.

7. Krav om ægtefællesamtykke til dispositioner over indbo, der er fælleseje

Justitsministeriet forstår henvendelsen fra advokat Olav Willadsen således, at han er uenig i reglen i lovforslagets § 91, stk. 2, nr. 2, om, at en ægtefælle kun med den anden ægtefælles samtykke kan testere over indbo i det fælles hjem, der er fælleseje i boet.

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til den gældende arvelovs § 66, stk. 2.

Reglen skal endvidere ses i sammenhæng med lov om ægteskabets retsvirkninger § 19, stk. 1, hvorefter der også under ægteskabet skal indhentes samtykke fra den anden ægtefælle til råden over indboaktiver, der er fælleseje.

Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke grundlag for at fravige kravet om, at ægtefællen skal samtykke i den anden ægtefælles testamentariske dispositioner over indbo, der er fælleseje.